

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **D. T. D.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2020, č. j. 77 A 17/2020 – 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 1. 2020, č. j. MV-179389-4/SO-2019, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-808-22/ZR-2019. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“),

zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu a podle odstavce třetího téhož ustanovení mu stanovil dobu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce bylo, že byl na území ČR odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 6. 5. 2020, č. j. 77 A 17/2020 – 56, zamítl jako nedůvodnou. Jádrem žalobcových námitek bylo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci ze strany správních orgánů a nesprávně a nedostatečně posouzené přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do žalobcova rodinného a soukromého života.

[3] Krajský soud předně uvedl, že správní orgány nepochybily, jestliže neprovedly svědeckou výpověď partnerky žalobce či jeho dětí. Žalobce totiž provedení těchto důkazních prostředků vůbec nenavrhoval, a to ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn dostatečným způsobem. Žalobce byl v průběhu řízení zastoupen advokátem a mohl správním orgánům sdělit veškeré relevantní okolnosti, netvrdil a neprokazoval ovšem nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Krajský soud dále uvedl, že o společnou domácnost žalobce a jeho družky se stará rovněž jeho neter, neshledal tak pravdivým žalobní tvrzení, podle něhož se o domácnost stará družka žalobce a on obstarává finanční prostředky. Mimo to finanční krytí potřeb domácnosti je podle informací sdělených při výslechu žalobce zajištěno ze společných peněz obou partnerů, nikoli výlučně z prostředků žalobce. Krajský soud konstatoval, že správní orgány se otázkou přiměřenosti zabývaly obsáhle a zevrubně. Starší syn žalobce již nabyt zletilosti, jeho druhý syn by i v případě žalobcova odcestování do domovského státu zůstal v péči matky, která disponuje povolením k trvalému pobytu na území ČR. Žalobce má stále vazby na svou vlast, rodinné soužití se proto může realizovat i tam.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Konkrétně nejprve namítá, že se správní orgány a posléze i krajský soud nezabývali dopady rozhodnutí o zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu do života členů jeho rodiny, ačkoli na to upozorňoval již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Stěžovatel dále souhlasí s tím, že jeho starší syn nabyt zletilosti, avšak v době rozhodování správních orgánů tomu tak ještě nebylo. Proto měla správní rozhodnutí reflektovat nejlepší zájem dítěte. K řádnému posouzení přiměřenosti mělo dále dojít obzvláště ve vztahu k mladšímu synovi stěžovatele. Krajský soud aproboval rozhodnutí, jež jsou v rozporu s čl. 3 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. V tomto směru stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 – 40, ve kterém se konstatuje, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte musí být dostatečně zváženo a poměřeno s protichůdným zájmem státu na neudělení povolení k pobytu. Tento názor byl poté potvrzen i v dalších rozhodnutích zdejšího soudu.

[5] Stěžovatel také nesouhlasí s tím, jak byla účelově hodnocena délka jeho pobytu na území. Ačkoli žije v ČR již od roku 1996 a v roce 2006 získal povolení k trvalému

pokračování

pobytu, správní orgány uzavřely, že k délce pobytu nebudou přihlížet, neboť stěžovatel byl od roku 2002 držitelem zakázaných předmětů, konkrétně různých částí těla pocházejících z tygra. K tomu vysvětluje, že tyto předměty byly v jeho vlastnictví, avšak nepřechovával je za účelem dalšího prodeje, jednalo se totiž o rodinné dědictví. Stěžovatel si nebyl vědom, že pro jejich držení musí mít příslušné povolení. K délce jeho pobytu na území ČR proto mělo být v rámci hodnocení přiměřenosti přihlédnuto.

[6] Dále brojí proti závěru, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně došlo pouze k odebrání nejvyššího pobytového oprávnění a stěžovatel může v ČR pobývat na základě nižšího pobytového titulu. V době vydání prvostupňového rozhodnutí neměl stěžovatel možnost žádat o jiný druh pobytu, toto rozhodnutí tak pro něj znamenalo nutnost opustit svůj dosavadní život v ČR a navrátit se do země původu. V této souvislosti nebyl zohledněn současný stav na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji, kde není dlouhodobě možné získat termín k podání žádosti o pobytové oprávnění. V době, kdy se stěžovatel nacházel ve vazbě, sice musela jeho rodina překonat odloučení, avšak to bylo pouze dočasné a rodina si na něj nezvykla, jak uvedla žalovaná. Nynější vycestování stěžovatele do vlasti by oproti tomu znamenalo nepředvídatelně dlouhé odloučení od jeho rodinných příslušníků v ČR a zpretrhání vytvořených vazeb. Stěžovatel k tomu podotýká, že ačkoli Nejvyšší správní soud posuzuje skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, považuje za vhodné informovat soud o onkologickém onemocnění své partnerky, které byl diagnostikován invazivní duktální karcinom grade 2, a která potřebuje podporu a pomoc životního partnera. Odcestování stěžovatele by znamenalo fatální zásah do jejího života. Ke kasační stížnosti připojil lékařské zprávy dokládající toto tvrzení.

[7] Stěžovatel závěrem uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, a to v otázce týkající se namítaného rozporu s Úmluvou o právech dítěte, především proto, že krajský soud nezohlednil nejlepší zájem synů stěžovatele.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na své rozhodnutí, na vyjádření k žalobě, obsah spisového materiálu a na napadený rozsudek krajského soudu, s nímž se plně ztotožnila. Dodala, že zrušením povolení k trvalému pobytu nebyl stěžovateli vysloven zákaz dalšího pobytu v ČR a není vyloučeno, aby zde v budoucnu pobýval na základě nižšího druhu pobytového oprávnění.

[9] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit, a to i bez námítky stěžovatele. Zdejší soud však rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, tato námitka tak není důvodná z důvodů předestřených níže.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti k této otázce konkrétně uvádí pouze to, že krajský soud nezohlednil nejlepší zájem dětí stěžovatele v souvislosti s namítaným porušením Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatel pomíjí, že krajský soud se posouzením přiměřenosti rozhodnutí o zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu zabýval především v odstavcích 27 až 30 napadeného rozsudku. V tomto směru se v odstavci 29 vyjádřil rovněž k péči o děti stěžovatele a dále k možnosti realizace rodinného života všech členů rodiny ve Vietnamu. Nepřezkoumatelnost není subjektivní kategorií v tom smyslu, že ji účastník řízení může úspěšně namítat s tím, čím vším se ještě měl krajský soud podle něj zabývat a jaká další hlediska mohl vzít do úvahy. Jde o objektivně rozpoznatelnou vadu soudního rozhodnutí, která jej znemožňuje věcně přezkoumat. Krajský soud se s ohledem na znění žaloby zaměřil mimo jiné na posouzení, zda je rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele přiměřené z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Dospěl přitom k závěru, že není namístě uvažovat o nepřiměřenosti tohoto rozhodnutí. Otázka, zda tak učinil správně, je otázkou právní. Rozsudek tedy není nepřezkoumatelný. Proti nesprávnému posouzení právních otázek krajským soudem lze kasační stížností brojit důvodem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., což ostatně stěžovatel také činí.

[13] Na tomto místě však zdejší soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[14] V tomto směru kasační soud nepovažoval za přípustnou kasační námitku (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.) tvrzení, že délka pobytu stěžovatele na území ČR byla správními orgány vyložena účelově v jeho neprospěch (tato námitka je shrnuta v odstavci [5] výše). Toto tvrzení neobsahuje žádnou reakci na závěry krajského soudu nebo polemiku s nimi, ale vymezuje se pouze proti postupu správních orgánů. Stěžovatel tvrzení o účelovém posouzení délky jeho pobytu v ČR neuplatnil v žalobě, krajský soud se jím proto v této podobě ani nemohl zabývat. K tomu lze dodat, že v řízení nebylo mezi účastníky sporu o tom, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně [srovnej § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Není proto zřejmé, kam stěžovatel míří s argumentací, že předměty z tygra nepřechovával za účelem prodeje, dostal je jako rodinné dědictví a nebyl si vědom, že k jejich držení musí mít příslušné povolení. Správní

pokračování

orgány i soudy rozhodující ve správním soudnictví jsou vázány rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal [srovnej § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 52 odst. 2 s. ř. s.]. V rámci posuzování přiměřenosti jistě správní orgány mohou zohlednit nejrůznější okolnosti, avšak nikoli okolnosti přímo související s trestní odpovědností žadatele, která plyne z pravomocného trestního rozsudku. Navíc však – jak soud uvedl výše – stěžovatel v žalobě (a dokonce ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) ničeho nenamítal. Je proto nepřijatelné, že stěžovatel namítá nezohlednění konkrétních okolností jeho trestné činnosti poprvé až v řízení o kasační stížnosti, neboť tato tvrzení nepochybně mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem, a mohl jimi argumentovat i ve správním řízení (což však také neučinil).

[15] Stěžovatel dále toliko namítá, že správní orgány i krajský soud opomněli posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí do života nejbližších rodinných příslušníků stěžovatele, ač je nutné zkoumat vliv rozhodnutí o odejmutí pobytového oprávnění právě i na tyto osoby, které jinak pobývají na území ČR na základě samostatných pobytových titulů. Napadená správní rozhodnutí jsou v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, což krajský soud aproboval.

[16] Tato námitka není důvodná. K tomu, že se krajský soud neopomněl vyjádřit k namítanému porušení Úmluvy o právech dítěte a k otázce péče o syny stěžovatele, se Nejvyšší správní soud vyslovil výše v odstavci [12]. V návaznosti na předestřenou kasační argumentaci pak není závěrům krajského soudu co vytknout. Správně podotknul, že jeden ze synů stěžovatele již nabyt zletilosti. Bezpochyby tak nevyžaduje celodenní osobní péči. Jakkoli v době rozhodování správních orgánů nebyl syn stěžovatele ještě dospělý, blížil se svým věkem zletilosti, proto uvedený závěr krajského soudu ob stojí. Navíc žalovaná se otázkou porušení Úmluvy o právech dítěte zabývala ve vztahu k oběma potomkům stěžovatele (k tomu viz odstavec [17] níže). Mladšímu synovi stěžovatele je podle dokumentů založených ve správním spise aktuálně 12 let. Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že péči o něj může zajistit jeho matka (družka stěžovatele), která je v ČR držitelkou povolení k trvalému pobytu.

[17] Krajský soud dále trefně konstatoval, že se správní orgány přiměřeností rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu zabývaly v daném případě dostatečně a na příslušné pasáže prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalované odkázal. Nejvyšší správní soud ověřil, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná vzali v potaz, že stěžovatel žije na území ČR ve společné domácnosti se svou družkou a dvěma syny. Není tedy pravdou, že správní orgány posuzovaly přiměřenost pouze ve vztahu ke stěžovateli samotnému, a opomněly se zabývat dopady rozhodnutí na jeho rodinné příslušníky. Stěžovatel také podotkl, že v době rozhodování správních orgánů ještě nebyl jeho starší syn zletilý, mělo proto dojít k posouzení jeho situace ve vztahu k příslušným ustanovením Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná na straně 6 svého rozhodnutí uvedla, že starší syn stěžovatele nabude zletilosti dovršením osmnácti let věku dne 29. 1. 2020 (rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 17. 1. 2020 – pozn. soudu), a již se na něj tak nebude zmiňovaná Úmluva o právech dítěte vztahovat. Na straně 7 svého rozhodnutí se pak žalovaná přesto namítaným rozporem s touto mezinárodní smlouvou zabývala, a to ve vztahu k oběma dětem stěžovatele, neboť zde mimo jiné konstatovala, že „[n]apadeným rozhodnutím nedojde k porušení Úmluvy

o právech dítěte, neboť neznamená zákaz styku odvolatele s jeho dětmi a neznamená zákaz pobytu odvolatele na území.“ Tato kasační námitka stěžovatele proto není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje svou předchozí judikaturu, na níž odkázal stěžovatel v kasační stížnosti a ze které vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování v pobytových věcech dbát mimo jiné i na nejlepší zájmy dětí a poměřovat je s protichůdnými zájmy státu na neudělení, respektive zrušení pobytového oprávnění u dotčených cizinců. Z okolností nyní projednávané věci však neplyne, že by správní orgány zájmy stěžovatelových dětí pominuly. Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti zdůrazňuje vážný zásah do rodinných vazeb, který způsobí rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, avšak již nereflexuje, že si jej způsobil sám svým protiprávním chováním, spočívajícím v úmyslné trestné činnosti. Tato trestná činnost přitom nebyla bagatelní, jak dokládá i výše nepodmíněného trestu odnětí svobody, který mu byl udělen, přičemž tato výše odráží i konkrétní okolnosti spáchání trestného činu (k podrobnostem viz níže).

[19] K této otázce lze uvést, že stěžovatel byl odsouzen za to, že se svými spolupachateli v úmyslu získat majetkový prospěch zorganizoval vývoz jednoho páru rohů nosorožce tuponosého jižního (druhu přímo ohroženého vyhubením) v ceně 6 207 114 Kč do Vietnamu, kde měla být tato komodita dále obchodována na nelegálním trhu. Dopustil se tím přečinu neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, a to ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, dílem dokonaného, dílem ve stadiu pokusu. Dále byl uznán vinným přečinem neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 trestního zákoníku, neboť od roku 2002 (popř. od roku 2003 či od přesně nezjištěné doby) až do svého zadržení v roce 2014 přechovával v České republice různé exempláře z druhu *pantera tigris* – tygra (druhu přímo ohroženého vyhubením), aniž by k tomu měl příslušná povolení. Stěžovatel se tedy dopustil vysoce společensky škodlivé trestné činnosti, kterou páchal dlouhodobě a v případě snahy o vývoz rohů z nosorožce jednal s úmyslem získat finanční prospěch a svým jednáním přispěl k ohrožení přežití konkrétního druhu zvířete v Jihoafrické republice (viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 9 To 96/2018, které je součástí správního spisu) Zrušení povolení k trvalému pobytu s ohledem na trestnou činnost stěžovatele je proto přiměřeným opatřením, a v tomto směru nelze správními orgány nic vytknout.

[20] Dále je především správná teze správních orgánů, dle níž nemá odebrání nejvyššího pobytového oprávnění na území ČR, které cizince v řadě ohledů zrovnoprávňuje s občanem ČR, za přímý důsledek nemožnost dalšího pobytu v České republice a vystavení nepřekonatelné bariéry mezi stěžovatelem a jeho rodinné příslušníky. Na tom nic nemění tvrzení stěžovatele o současném stavu na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji a jeho obecné hypotetické úvahy o tom, že jeho vycestování do vlasti způsobí „*naprosto nepředvídatelně dlouhé odloučení*“ od zbytku rodiny, neboť o jiný druh pobytu si v zemi původu nebude moci žádat. Tyto námitky se v zásadě míjí s předmětem přezkumu v nyní projednávané věci, jímž je *de facto* zákonnost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. K tomu kasační soud dodává, že rozhodnutí žalované ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím

pokračování

nepochybně může mít za následek, že stěžovatel bude muset odcestovat zpět do domovského státu a bude nucen řešit svou budoucí pobytovou situaci na území ČR. Jak však vyplývá ze skutečností zjištěných během správního řízení, které stěžovatel relevantním způsobem nezpochybnil, vlastní ve Vietnamu nemovitost, má zde příbuzné, hovoří vietnamsky a i v ČR se pohyboval ve vietnamské komunitě. Stále jsou tak u něj zachovány poměrně silné vazby na zemi původu. Jeho rodina na území ČR pak v minulosti překonala takřka dva roky trvající odloučení v době, kdy byl stěžovatel ve vazbě. Z ničeho neplyne, že by případné dočasné odloučení neměla zvládnout i nyní, za situace, při níž jsou stěžovatelovy děti starší, jedno z nich dokonce již dospělé. Nadto krajský soud poukázal i na tu skutečnost, že s péčí o domácnost pomáhá i stěžovatelova neteř, jeho družka tak nezůstane s dětmi v ČR úplně osamocena.

[21] Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016 – 41, „[s]těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, navíc opakovaně, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého pobytového režimu v České republice.“ Jakkoli se citovaný rozsudek týkal cizince, který se dopustil zvláště závažné trestné činnosti opakovaně, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání devět let, nepochybně má i v nyní projednávaném případě platnost obecná teze o tom, že cizinec si musí být při páčání úmyslné trestné činnosti vědom všech s tím spojených následků, včetně důsledků předvídaných zákonem o pobytu cizinců. Stěžovatel si měl být vědom toho, že v důsledku jeho trestné činnosti mohou být splněny podmínky pro to, aby mu bylo odebráno nejvyšší pobytové oprávnění na území ČR, což povede k zásahu do zde vytvořených vazeb. Stěžovatel se do obtížné situace, která částečně dopadá i na jeho rodinu, dostal vlastní protiprávní činností, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost.

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepřihlížel ke stěžovatelově informaci o onkologickém onemocnění jeho partnerky a k doloženým lékařským zprávám, neboť kasační soud s ohledem na § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (krajského soudu). Krajský soud byl vázán skutkovým a právním stavem, který byl dán v době rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Správně proto podotknul, že ani on nemohl k této informaci (adresované stěžovatelem soudu dne 5. 5. 2020) přihlídnout, navíc za situace, při které se s ní rozhodující senát seznámil až po jednání, na kterém byl vyhlášen napadený rozsudek. Na jednání konaném dne 6. 5. 2020 přitom byl přítomen zástupce stěžovatele a na tyto skutečnosti soud neupozornil; dokládání lékařské zprávy jsou z března 2020, krajskému soudu tak bezpochyby mohly být předloženy dříve. Krajský soud tyto okolnosti popsal v písemném vyhotovení rozsudku v odstavci 31. Zdejší soud si je vědom závažné situace, do které se rodina stěžovatele může dostat s ohledem na onemocnění partnerky stěžovatele, avšak uváděné skutečnosti nemohly být důvodem pro prolomení

zákonného pravidla uvedeného v § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť je stěžovatel může uplatnit v jiných správních řízeních týkajících se jeho pobytu v ČR (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016 – 29). I pokud by se tedy krajský soud seznámil s dotčeným sdělením žalobce ještě před vyhlášením rozsudku, nemohlo by to mít na jeho rozhodnutí žádný vliv.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[24] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná náhradu nákladů výslovně neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by jí vznikly náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[25] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť po předložení spisu a po provedení nezbytných procesních úkonů přikročil k jejímu meritornímu posouzení. Za této situace by rozhodnutí o odkladném účinku bylo nadbytečné a neúčelné.

[26] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval, byly naplněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soudní poplatek bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. srpna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu